

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΑΘΩΝ.

ΤΙΜΗ ΒΤΗΣΙΑΣ
ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Προπληρωτέα εις Αθήνας
τῷ ἐκδότη.
Διὰ τοὺς ἐντὸς τῆς Ἑλλά-
δος συνδρομητὰς δρ. 10.
Διὰ τοὺς ἐκτὸς αὐτῆς » 12.

ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ.

Παρὰ τοὺς Κ. Κ. Διδασκά-
λους καὶ τοὺς ἐπιστάτας τῶν
Ταχυδρομείων ἐν τῇ ἡμε-
ρατῇ.
Ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ πο-
ρὰ τοὺς Κ. Κ. Ἑλληνικοῦ
Προξένους καὶ τοὺς ἰδιαιτέ-
ροις ἐπιτρόποις τοῦ Ἐκδό-
του.

Ἐκδίδεται τρίς τοῦ
μηνός.

Οὐχ οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγινώσκοντές εἰσι σπουδαῖοι.
(ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ.)
Ἐάν τις φιλομαθῆς, ἔσθ' καὶ πολυμαθῆς.
(ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ.)

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ,

γραφείσα τῇ 10 Ἰουλίου, καθ' ἣν ἐτελεύτησεν
τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ.

Γενναίων δ' ἀρεταὶ πόνοι
τοῖς θανοῦσιν ἀγαλμα.

(Βόρικ.)

Ἐπιτάφιοι λόγοι, βιογραφίαι, νεκρολογία τῶν ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς ἀρετῆς κατὰ τὸν βίον τῶν διαπρεψάντων εἶναι εἰκόνες, εἶναι ἀγάλματα καὶ τὸν κόσμον διδάσκοντα καὶ κοσμοῦντα καὶ αὐτῶν τὴν μνήμην εἰς τὸ διηνεκὲς καταστέφαντα, καὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτῶν τὴν εὐχρηστίαν ἀγγέλλοντα.

Ἐπάρξεις, διανύουσαι τὴν ἐπίγειον αὐτῶν σταδιοδρομίαν ἀθλοφόρος, ὅπως ταύτην διήνυσεν ὁ Γεώργιος Σταύρου, ὑπὲρ οὗ ἐτελεύτησεν τὸ σημερινὸν ἱερὸν μνημόσυνον, καὶ εἰς οὗ τὴν σεμνὴν μνήμην ἀναγράφεται καὶ ἡ εἰκὼν αὐτῆ, εἶναι ἀλάθηστοι ἀποδείξεις, ὅτι ἡ θεία Πρόνοια ἀποστέλλει εἰς ἡμᾶς δείγματα τῆς ὑπὲρ ἡμῶν μεριμνῆς τῆς, ἀποστέλλει ἐργάτας εἰς τὸν ἀμπελῶνα, ὃν ἐφύτευσεν ἡ δεξιὰ τοῦ Κυρίου· οὗτοι εἶναι ἐκτελεσταὶ τῶν σκοπῶν τῆς, εἶναι ὄργανα τῆς εὐλογίας τῆς, ἕκαστος κατὰ τὴν ἰδίαν ἰκανότητα καὶ ἀξίαν.

Ἡ ἱστορία τῆς ἀναγεννήσεως τῆς ἡμετέρας Πατρίδος, τὸ δράμα τῆς αὐτονομίας γωνίας τῆς πανελληνίου ἀρούρας, τῆς βλαστησάσης τὴν ἀληθῆ ἐλευθερίαν καὶ τὸν φωτισμὸν τῆς διανοίας, εἶναι ἐρατὸν ἐργαστήριον τῶν ἐργασιῶν τῆς θείας αὐτῆς Προνοίας—ἐργασιῶν παρασκευῆς, ἐνεργείας καὶ τελειώσεως τοιαύ-

της, οἷαν αὕτη ἐκρινεν ἀναγκαίαν ἐπὶ τοῦ παρόντος. Καὶ τοῦτο ἴσως διότι εἰς φύτευσιν μεγάλων κήπων καὶ παραδείσων παρασκευάζονται πρότερον φυτώρια, εἰς ἃ περικλείεται καὶ καταστέλλεται πρὸς ὥραν ἡ τοῦ ὄλου ζωὴ, τὰ στοιχεῖα τῆς τοῦ ὄλου δημιουργίας, ἡ ζύμη ἡ ὄλον τὸ φύραμα μέλλουσα νὰ ζυμώσῃ.

Φέρομεν ἤδη εὐσύννοπτα τὰ κατὰ τὸν βίον τοῦ ἀριτεροῦ ἡμῶν μεταστάντος Γεωργίου Σταύρου εἰς βεβαίωσιν τῶν θέσεων ἡμῶν· θέτομεν καὶ τοῦτο αὐτοῦ τὸ ἀπεριττον ἀγαλμα ἐν τῇ φερωνόμῳ αὐτοῦ στοῦ, ἣν κοσμοῦσιν αἱ τοῦ ἀνδρός εἰκόνες, ἃς ἐφιλοτέχνησαν καὶ ἐκαλλιτέχνησαν ἤδη ὁ ἱεροπρεπὴς Ἀρχιμανδρίτης Σωκράτης Κολιάτσος, ὁ σεμνὸς Ῥενιέρης καὶ ἡ εὐγενὴς χορεία τῆς παρ' ἡμῖν δημοσιογραφίας.

Προσομοιάζουσι βέβαια αὐταὶ πρὸς ἀλλήλας, διότι πάντες ἐκ τοῦ αὐτοῦ πρωτοτύπου τὴν ἰδέαν ἠρύσθησαν καὶ γνησίαν ταύτην ἐφιλοτιμήθησαν νὰ παραστήσωσιν. Ἐνόησαν πάντες ὅτι τῆς ἀληθείας ἡ χάρις, τῆς ἀφιλίας τὸ ἀγωγόν εἶναι καὶ πρέπει νὰ ἦναι τὸ ὀδηγοῦν τὸν πλάστην πνεῦμα, καὶ ὅτι πᾶσα παραποίησις, πᾶσα παρέγκλισις ἀπὸ τῶν κανόνων τούτων εἶναι ἀσέβεια πρὸς τὸ ἱστορούμενον πρόσωπον, ὅταν μάλιστα αὐτὸ δὲν ἔχη ἀνάγκην τῆς ἐπικουρίας ἀλλοτρίων κόσμων. Εἰς πάσας τὰς ἐκτεθείσας κατ' ὄψιν πάντων εἰκόνας βλέπομεν τὸν Γεώργιον Σταύρον, αὐτότατον τὸν Γεώργιον Σταύρον, καὶ διὰ τοῦτο ἐκάστη αὐτῶν ἐμβάλλει εἰς τὴν καρδίαν ἡμῶν τὸ ὀφειλόμενον σέβας, τὴν χρεωστούμενην εἰς τὸν ἀξιάγαστον ἄνδρα εὐλάβειαν.

Ἡ ἰδέα τοῦ νὰ δανείζηται τις ἀπὸ τῆς πατρίδος, εἰς τῆς ὀρμάται, αὐστασὶν καὶ τιμῆν τότε εὐοδοῦται, ὅταν ὁ τὴν τοιαύτην ἔχων ἀξίωσιν συντελέσῃ διὰ τῶν ἀτομικῶν τοῦ ἔργου νὰ ἀυξήσῃ τὴν σεμνότητα τοῦ τῆς Πατρίδος τοῦ ὀνόματος, καὶ οὕτω νὰ καθίσταται ἀξίος αὐτῆς, ἀλλως δύναται νὰ χρησιμεύσῃ αὐτὸ εἰς κατάκρισιν τοῦ μᾶλλον ἢ εἰς ἐπαινον· ἤθελεν εἶναι ἐλεγχος ἀναξιώτητος τὸ ὄνομα Σπαρτιάτης εἰς δεξιὸν καὶ τρι-

σαντα άνδρα, ως και τό όνομα Αθηναίος εις άπαιδι-
τον και μη φιλόπολι. Ο Γ. Σταύρου ήτο Ηπειρώτης,
και έκαυχάτο ών Ηπειρώτης, και καλώς ήρμοζεν εις
αυτόν τό όνομα, διότι ήτο τῷ όντι Ηπειρώτης, τουτέ-
στιν άνήρ φιλόπονος, φιλογενής και τών καλών ζηλω-
τής. Έβόσμησε δέ τόν άνδρα τοις προτερήμασι τούτοις
ού μόνον ή οικεία ανάπτυξις τών πρός ταύτα σπερμά-
τωντής Ηπειρώτιδος καρδίας του, αλλά και ή κραταίω-
σις και καλλιέργεια αυτών διά της ανατροφής, ής έτυχε,
και διά της όρθης διδασκαλίας και διά του παραδειγμα-
τος του επίσης άληθους και γνησιου Ηπειρώτου πατρός
αυτου Σταύρου.

Της Εδρώπης ο χάρτης είχε μέρη κατάλευκα, τερ-
πνά, ώρατα, είχε και μελάνισμα μελαγχολικόν— Έλε-
γον τότε οι γονεϊς εις τά τέκνα των και οι διδάσκαλοι
εις τους μαθητάς των, τόν χάρτην δεικνύοντες, «Τό
μαύρισμα τούτο είναι ό τόπος ήμών, είναι ή Πατρις ή-
μών, είναι ή Έλλάς, είναι ό τόπος τών Έλλήνων ήμών.
— Παιδί μου, έλεγεν ο πατήρ του Παπαδιαμαντοπού-
λου εις τόν υιόν του και τών Κουντουριωτών οι γονεϊς
εις τά τέκνα των, Παιδιά μου, ό τόπος αυτός πρέπει να
λάβη την λευκάδα της αναστάσεως, και τό μελάνισμα
της δουλείας να εξαλειφθῆ — εξαλείφεται δέ μόνον αν
πλουθῆ με τό αίμα — τό αίμα όλοι τό έχουν διὰ ζωήν,
ήμεις τό έχουμε διὰ της Πατρίδος την ελευθερίαν. Απαιτεί
αυτη θυσίας και ουσιαστικόν αίματος. — Πλησιάζει ή ώρα, α-
φειδώς προσφέρετε άμφοτέρα εις τόν βωμόν της Πατρίδος.

Ο Μακεδών, ο Θεσσαλός, ο Ηπειρώτης έλεγε τά
αυτά εις τό τέκνον του και έτρεχε μακράν του μελανί-
σματος να παρασκευάση και τάς καρδίας τών ξένων εις
συμπάθειαν πρός την πάσχουσαν Πατρίδα, και εις συ-
νευνόησιν τά τέκνα αυτής να φέρη, και ουσίαν να συνα-
γάγη, ίνα εν εὐθέτω χρόνω και αυτός τό καθήκον του
εκπληρώσῃ. Και ιδού ο Σταύρος Ιωάννου, ο Γ. Σταύ-
ρου εις Βιέννην. Πανταχοῦ της γῆς διεσπάρησαν Έλ-
ληνες, πανταχοῦ εγκατεστάθησαν και πανταχοῦ διέδο-
σαν τό όνομα της Πατρίδος, και τά βάσανά της παρέ-
στησαν. — Έκαστος είχε διπλήν αποστολήν, ιδίαν και
γενικήν, ήτο και έμπορος τίμιος και σεβαστός και πι-
μην εις τόν εθνικόν χαρακτήρα διά τουτο περιποιόμε-
νος, ήτο συγχρόνως και απόστολος της Πατρίδος.

Η τοιαύτη τών Έλλήνων διασπορά ήτο διασπορά
εὐλογίας, δέν ήτο διασπορά Ιουδαϊκής κατάρτας ήτο δια-
σπορά αποστολική. Οι πάλοι άγιοι και θεόπεμπτοι ά-
πόστολοι εκήρυττον εις τά έθνη Ιησοῦν τόν έσταυρω-
μένον, οι Γεώργιοι Σταύροι, αποδημούντες εκήρυττον
την Έλλάδα έσταυρωμένην — Εκήρυττον ότι ή διδά-
ξασα τόν κόσμον την αλήθειαν του ανθρώπου, ή την
ελευθερίαν αναδείξασα εν πάση αυτής τη καλλονή, ή
την παγκόσμιον διάδοχον διά τών μαρμαρυγών αυτής
φωταγωγήσασα Έλλάς μετά άνόμων ελογίσθη, εν πέ-

δαις σιδηραϊς έδεσμεύθη και με καρδιοστάλακτα δάκρυα
βλέπει μακράν της φυγαδευθείσαν την ώραιαν της κόρης,
την σεμνήν ελευθερίον. Τό κήρυγμα τών τέκνων της Πα-
τρίδος πολλές συνεκίνησε καρδίας, πολλών προσείλκυσε
την συμπάθειαν. Ο σπόρος δέν έπεσεν όλος εις πέτρας.

Έβλεπον οι ξένοι, οι τέως εκ της ιστορίας γνωρίζοντες
ότι υπήρξεν Έλλάς, έβλεπον ότι ζῆ έτι αυτή: έβλεπον
αυτήν εν τοις τέκνοις της: έβλεπον ότι τό εθνικόν φρό-
νημα έμενεν άδούλωτον εν τη δουλεία, ότι δέν έναρ-
κώθη κατά τους τών τετριμμένων άλλων λαών φυσι-
κούς κανόνες. Ούτω οι ξενητεύομενοι Έλληνες έσπει-
ρον ζωηροί και γενναϊόφρονες επ' ευλογίαις, διά τουτο
έγεινεν εν μέρει και θερισμός επ' ευλογίαις. Ήκουον
οι ξένοι αυτούς όμνύοντας εις τό όνομα της Πατρίδος
«Ματήν Πατρίδα», «Ούτω να έχωμεν καλήν Πατρίδα».
ήκουον ότι πρώτη και μόνη πολλάκις ευχή αυτών εν
ταϊς φιλοτησίαις ήτο τό «Καλή Πατρίδα», και έλεγον
οι ξένοι «θα ανακτήσωσιν ούτοι Πατρίδα», και πολλών
ή καρδιά καταλαμβάνετο υπό φιλανθρωπίας, υπό φι-
λελληνισμού.

Κατωρθώθη ή συνεννόησις τών εν τη διασπορά και
των εν τῷ τόπῳ τέκνων της Πατρίδος. — Ο Γεώργιος
Σταύρου, μέλος της φιλομούσου εταιρίας και της τών
φιλικών, ήτο εκ τών καλών της συνεννόησεως έργατων
μετά του ανταποκριτου του Κοραῆ Αλεξάνδρου Βασι-
λείου και άλλων εν Βιέννη όμογενών. Η κλητή και ά-
για ήμέρα, τό πλήρωμα του χρόνου, τό 1821 προσ-
σήγγιζε, γοργότης ανεπτύχθη παράδοχος εις τάς ενερ-
γείας τών πατριωτών. — Οι κίνδυνοι πανταχοῦ δεινό-
τεροι, απειλητικώτεροι παρουσιάζοντο εντός της Έλ-
λάδος οι Ρουμελιώται, οι Πελοποννήσιοι, οι Νησιώται
παρασκευάζοντο, έβλεπον εν τῷ οὐρανῷ γεγραμμένον
«εν όμονοια και πάση θυσία εξαγοράσατε της Πατρίδος
την ελευθερίαν», και έτοιμοι πρός τουτο παρεσκευάσθη-
σαν. Οι εκτός δέ πατριώται εις τό αυτό ανάγνωσμα πι-
στοι προηλείφοντο εις τόν άγώνα. Έτρεχε πρός τόν
Καποδιστριαν, τόν κλεινόν και άείμνηστον άνδρα (δόξα
τη μνήμη του) έτρεχεν ο Γεώργιος Σταύρου εις Πετρού-
πολι, καταλιμπάνων τά ιδιωτικά του συμφέροντα.
Την δύσκολον τότε οδοπορίαν, τάς πολλάς καθ' όδόν
δυσχερείας, τάς κλιματικές τραχύτητας, καθίστα ανε-
κτάς και σχεδόν ανεπαισθήτους ό σκοπός, άνθ' ου έξε-
τίθεντο εις ταύτος οι τότε φιλοπάτριδες. Τά πάντα
δοδλα τη φιλοπατρία εγγίνοντο. Έκειθεν επιστρέφων
ο Γ. Σταύρου εκόμιζε τάς συνετάς του περίνοος Καπο-
διστρίου γνώμας περι τών πραγμάτων της Πατρίδος,
περί του εκραγέντος άγώνος, εις τους άλλους τών όμο-
γενών αι εκείνου δέ συμβουλαί εγγίνοντο ό κανών τών έ-
νεργειών των. Ηλθε δέ εις Πίσαν της Ιταλίας πρός τό
έκει συστημένον ελληνικόν διευθυντήριο, συγκροτούμε-
νον παρά του μητροπολιτου πρώην Αρτης Ιγνατίου του

πάνυ και άλλων επισήμων όμογενών, παραιτήσας πλέον
τάς έμπορικές του εργασίας και άφοσιωθείς εις τάς ο-
ποθέσεις της Πατρίδος, εις τόν υπέρ της αυτονομίας της
άγώνα.

Οι τότε φιλογενείς άνδρες δέν ήθελον χρήματα, ήθε-
λον Πατρίδα, άν δέ και διά του ιδρωτός των εθήρευον
περιουσίαν, την εθήρευον ως μέσον μέλλον και αυτό να
συντελέση εις ανάκτησιν της Πατρίδος, όπως και τῷ
όντι έχρησίμεισε. Ο Γ. Σταύρου ήσθάνθη ότι ήτο ώφα-
λιμώτερος έρχόμενος εις την Έλλάδα και ήλθεν εκ
Πίσσης, ήλθε ουχι με ξηράς τάς χείρας και θεατής
άπλως, άλλ' ήλθε φέρων όπλα και πολεμοφόδια, και ήλ-
θεν άγωνιστής, κατά τό 1824.

Οι άνθρωποι τότε ήσαν απλούστεροι, ολιγώτερον ή
εφεξῆς εις της πολιτικῆς τάς πλοκάς εξησκημένοι: ει-
χον μίαν και καθαράν ιδεαν, ένα κοινόν πόθον—την ά-
νάκτησιν της αυτονομίας της Πατρίδος. Ιδιοτέλειαι,
ψευδοφιλοτιμιαί, κόμποι και όλος τών τοιοῦτων λυ-
μαντικῶν της κοινωνίας στοιχείων ο συρφετός έπεφυ-
λάττετο να εκκολαφθῆ εις νεωτέρας εποχάς, δέν είχε
φθάσει έτι ή ώρα του. Έκαστος ετάττετο όπου εκρίνετο
ικανός, εξεπλήρου τό καθήκον του ειλικρινώς και μετά
ζήλου: αι περιστάσεις ήσαν βέβαια λίαν άνώμαλοι,
άλλ' αι εργασίαι εγγίνοντο εν όμαλότητι και εὐθύτητι.
Η φιλοπατρία επηδαλιούχει τά πάντα εις τό τρικυμιώ-
δες πέλαγος του άγώνος.

Ο Γ. Σταύρου κατελθών, ως ειρηται, εις την Έλλάδα
εγένετο εὐπρόσδεκτος, εξετιμήθη ή ικανότης του, ή φι-
λογενεία του, και εδόθη αυτῷ όπηρεσία απαιτοῦσα και
τιμιότητα και δεξιότητα, ή όπηρεσία του ταμιου του
τότε προέδρου του εκτελεστικου Γεωργίου Κουντουριώ-
του, εκστρατεύσαντος κατά του Ιβραήμη. Τότε αι θέ-
σεις επεβάλλοντο ως καθήκον, δέν ήτο θήραμα σιτι-
σμού, ουδέ επαθλον ραδιουργιῶν. Προσόν εις ταύτας
ήτο ή εξε υποκειμένου ικανότης και δοτήρ εξ αντικειμέ-
νου ή ανάγκη ήν είχε η Πατρις τών Ικανοτήτων: διά
τουτο καλώς ίστατο εκαστος εν τῷ σταθμῷ του.

Ο Γεώργιος Κουντουριώτης, άνήρ αγαθός και φιλό-
πατρις, εῦρεν εν τῷ όμωνόμῳ αυτου Γεωργ. Σταύρου τά
απαιτούμενα προσόντα εις την εκλήθη παρ' αυτῷ θέσιν,
και ειδεν ότι ή περι αυτου καλή φήμη δέν ήτο ουτε εξόγ-
κωσις τών προτερημάτων του, ουτε παραποίησης της
αληθείας, άλλ' αυτή ή αλήθεια ακραιφνης, οθεν και ή
γάπα και έπίμα τόν Γ. Σταύρον, όπως και ουτος έπέ-
θετο τόν αξιόγαστον εκείνον άνδρα, εις δν δέν έχρησί-
μεινε μόνον ως ταμίας, αλλά και ως σύμβουλος εὐθύ-
φρων και συνετός. Ητο δέ μέχρι θαυμασμού καρτερι-
κός εν ταϊς κακοπαθείαις, ταϊς στερήσεσι και τοις εν
πολέμῳ δεινοίς, και απορούμενον εφαινετο τότε πως
άνευ δυσκολίας διήγεν ανανόχλητος την τοιαύτην βιω-
τικην, ενθ' άχρι της εις Έλλάδα ελεύσεώς του εζῆ εν

Βιέννη και άλλαχοῦ εν πάση αναπαύσει, εν τάξει, εν εὐ-
πορία πάντων τών επιτηδείων. Τίποτε, ως ειπομεν, δέν
παρενοχλεί τόν αγωνιζόμενον τόν καλόν άγώνα. Όπως
ή έλπίς και προδοκία καλής συγκομιδῆς καθιστά ανε-
παίσθητα εις τόν γεωργόν και τους όμβρους και τόν νι-
φετόν και τό ψυχος του χειμῶνος και τό θάλλπος και τόν
πνιγμόν του θερινοῦ ήλιου και πᾶσαν άτμοσφαιρικην δυσ-
κρασίαν, ουτω και εις τους άνδρας εκείνους όλαι αι δυσ-
χέρειαι, αι κακοπαθείαι εφαινοντο ανενόχλητοι και οϊον
τακτική οδός πρός την ελευθερίαν.

Οι πρός απόκτησιν τών καλών πόνοι, δέν είναι πο-
νηροί και όχληροί, άλλ' εὐάρεστοι και ήδεις, είναι τό
τίμημα της τών αγαθών πράσεως. «Τών πόνων πωλοῦσιν
ήμιν πάντα τάγάθ' οι Θεοι», ειπον οι άρχαιοι Έλληνες,
και ουτω ήγόρασαν οι νεοι της πατρίδος την αυτονομίαν.
Της αδυναμίας αυτών εν ταϊς δυσχερείαις ενίσχυσις ήτο
ή συναίσθησις του καθήκοντός των.

Τά έργα του ταμιου εξεπλήρωσεν ο Γ. Σταύρου μετά
της αξίας της φήμης του τιμιότητος και άφοσιώσεως,
και επαξίως εκαρποῦτο την κοινήν υπόληψιν και αγά-
πην, άνθ' ών και εκλήθη ούσιωδεστέρων πραγμάτων
ταμίας, ταμίας της τύχης της Πατρίδος, τουτέστι πλη-
ρεξούσιος τών συμπατριωτών του εις δύο εθνικὰς Συνε-
λεύσεις της.

Ίνα τις εκλεχθῆ πληρεξούσιος εις εκείνας τάς τότε
εθνικὰς Συνελεύσεις έπρεπε να έχη ουχι δεξιότητα περι
τό σαγηνεύειν ποικίλους δελέασι τών εκλογέων τάς ψή-
φους, ουχι επικουρίαν δωροφοριῶν παντός ειδους και
τάξεως και εκ πάσης πηγῆς ήντλημένων, αλλά ση-
μαίαν ακηλίδωτον φιλοπατρίας αγνής, ιστορίαν αναμ-
φισθητήτου άκεραιότητος και φρόνημα ανεπίδεκτον δου-
λώσεως, διά τουτο και αι συνελεύσεις εκείναι ήσαν γνή-
σιον απαύγασμα εὐσυνειδησίας, ήσαν προϊόν εθνικῆς
παιδείσεως, και της νοθίας τό στίγμα ήτο άλλότριοιον
αυτών. Ο πληρεξούσιος ήτο εκπρόσωπος της Πατρί-
δος και ουχι κατασκευάσμα δουλον και προϊόν κατα-
χθονίων μηχανημάτων και μοιχαλίδος κάλπης.

Επαξίως ώνομάζοντο πατέρες του έθνους οι πληρε-
ξούσιοι, διότι ήσαν τῷ όντι αἱρετοι του έθνους πατέ-
ρες, και ουχι βρυγμοῦ δδόντων, ή λεβήτων ακαθαρ-
σίας εκθράσματα. Αν δέ ποτε εισχώρει εις τάς συ-
νελεύσεις εκείνας ζωηρότης εκρηκτικῆς της τάξεως,
προήρχετο αυτη εξ υπερβολικου ένθουσιασμοῦ φιλο-
πατρίας, οστις εν τη όρμη αυτου διερρήγγυε τά κοι-
νοβουλευτικά όροθέσια ίνα εῦρη ιδίαν διεξοδον — δέν
εβράδυνεν όμως ή σύνεσις να περιστέλλη αυτόν, μετά
τό πρώτον ξεθύμασμα, εις τόν οικειον περίβολον και
να κανονίξη και χρησιμοποίη την όρμήν του.

Κατόπιν τούτων ο Γ. Σταύρου εξηκολούθει ιδιωτικῶς
όπηρετῶν τόν άγώνα: πολλάκις δέ και έστέλλετο εντός
του κράτους παρά της Κυβερνήσεως εις όπηρεσίας χρη-

Τῆ συναγωγῇ δὲ προσωπικοῦ τοιοῦτου ἡ ἠθικὴ τῆς Τραπεζῆς οἰκοδομὴ ἐμεινεν ἀσάλευτος ἐν καιροῖς σεισμῶν, καὶ ἀκλόνητος ἐν ὤραις καταγίδων. Ἡ δεξιότης περὶ τὴν πηδαλιουχίαν, ἡ ἱκανότης ἐν τῷ χειρισμῷ τῶν ἀρμένων σώζουσι τὰ πλοῖα καὶ τῶν δεινῶν σάλων καὶ τοῦ ναυαγίου. Τὸ τοιοῦτο δὲ προσωπικὸν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς κληροδότημα πρὸς τὴν Τράπεζαν σωτήριον τοῦ θανόντος πατρὸς αὐτῆς, ὡς ἀγκυρὰ τῆς εὐσταθείας τῆς, καὶ ὡς ἐγγύησις τῆς ἐξακολουθήσεως τῆς εὐεργετικῆς αὐτῆς δυνάμεως καὶ ἐπιβροῆς εἰς τὸ ἐμπόριον, τὴν βιομηχανίαν, τὴν γεωργίαν.

Τοῦ Γ. Σταύρου αἱ πρὸς τὴν Πατρίδα κατὰ τὴν δύνανται καὶ ἱκανότητά του ὑπηρεσίαι, αἱ πρὸς τὸ κοινὸν καλὰ διαθέσεις ἀνεγνωρίζοντο καὶ ἐξετιμῶντο ὑπὸ τῆς κοινῆς γνώμης· διὰ τοῦτο καὶ ἐν τιμῇ ἤγετο παρ' αὐτῆ τοῦ ὀνόματός του καὶ διακεκριμένης ἐτύγγανεν ὑπολήψεως. Ἡ τοιαύτη δὲ τιμὴ καὶ ὑπόληψις, γνησίαι οὐσα καὶ οἶον καθήκοντος· γέννημα, δὲν εἶναι παντάπασιν ἐπιδεικτικῆ, ἔχει τὴν περιστολὴν τῆς αἰδήμοσύνης καὶ τὴν ἀφέλειαν τῆς εἰλικρινείας· δὲν εἶναι ἀνεμνήνη καρδοσκοπικὴ καλακαία. Ὅτε δὲ ἡ ἐκδήλωσις αὐτῆς δὲν ἠδύνατο νὰ περιεργηθεῖ, δὲν ἠδύνατο νὰ παράσχη ὑποψίαν ἢ ἀμφισβήτησιν τῆς ἀγνότητός τῆς, ἐφάνη ἐν πάσῃ αὐτῆς τῇ δυνάμει, ἀθρόα καὶ μεγαλοπρεπῆς, ἐδείχθη κατανοητικῆ, καὶ ἕκαστος εἶπεν ὅτι δὲν ἦτο δεκάμοδος ἢ προλήψεως προϊόν τὸ κατὰ μέρος αἰσθημά του, ἀλλὰ κοινῆς συνειδήσεως μεταλήψις.

Ὅστις περὶεὐρέθη εἰς τὴν ἐκφορὰν τοῦ λειψάνου τοῦ μακαρίτου ἀνδρὸς ἐνόησε τὰ εἰρημμένα, εἶδεν ὅποια εἶναι ἡ εἰκὼν καὶ ἡ παράστασις τῆς μὴ παρεσκευασμένης καὶ τετεχουργημένης ἀγάπης. Κηδεῖται τοιαῦται εἶναι ὁ ἐπιπίκειος θρίαμβος τῶν διανοόντων ἀπὸ τῆς ὑσπληγγος ἀχρὶ τοῦ τέρατος τιμῆς καὶ φιλοκλήθως τοῦ βίου τὸ στάδιον, χωρὶς νὰ καταπλήττωνται καὶ ὀπισθοδρομῶσιν ὑπὸ τῶν ἐσταμένων πολλῶν καίποισι κίλων ἐν αὐτῷ διαχωλῶματι.

Ἐκ τῆς εὐθυφροσύνης καὶ τῆς δικαιοσύνης τοῦ λαοῦ ἀντλοῦσι πολλάκις καὶ αἱ Κυβερνήσεις μαθήματα, καὶ θεωροῦσι καθήκον των δι' ἰδίων πρόπων καὶ δειγμάτων νὰ ἐπικυρῶσι τὴν τοιαύτην τοῦ λαοῦ εὐθυδικίαν. Εἶναι δὲ καὶ ἐξουσίαι αἰτινες ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας καὶ προαιρέσεως δίδουσι εὐγνωμοσύνης ἢ δικαιοσύνης παραδείγματα εἰς ἐμφύχωσιν φιλοπατρίας καὶ κοινωφελῶν πράξεων· διὰ τοῦτο ὁ Γ. Σταύρου ἐξ ἀμφοτέρων τῶν ἐρημμένων ἀφορμῶν ἔφερε τὰ ὀρατὰ Σείγματα τῆς τοιαύτης τιμῆς πολλῶν ἡγεμόνων καὶ Κυβερνήσεων, αἵτινα καλῶς ἤρμοζον εἰς τὸ στήθος του, ἐνδον τοῦ ὁποῦ ἐπαλλε καρδία παλμοῦς εὐγενεῖς, οἷους ἐξήγγελλον τὰ ἔργα του. Ὅπως πολλὰ ἄλλα τεκμήρια οὕτω καὶ τὰ παράσημα εἶναι ἡ λυδία λίθος τῆς ἠθικότητος καὶ δικαιοσύνης τῶν Κυβερνήσεων. Ἡ φιλοσοφία τούτων καθοδηγεῖ

τὰς ἀνακρίσεις τῆς κοινῆς γνώμης καὶ ὑπαγορεύει σεβαστὰς καὶ ἀνεκκλήτους τὰς ἀποφάσεις τῆς. Εἰς τὰ παράσημα τοῦ μνημονευομένου νεκροῦ δὲν προσέκοψε τὸ ἀδέκαστον βλέμμα τοῦ κοινοῦ ἱλαρὸν μάλιστα καὶ ἐπιδοκιμαστικὸν εἰς αὐτὰ ἴστατο.

Οὕτω ὁ μακαρίτης Γ. Σταύρου τὸν βίον διεληθὼν ἀφῆκε θανὼν ἀγαλμα ἑαυτοῦ τὴν βιογραφίαν του, ἀφ' οὗ προητοίμασαν ἑαυτῷ οὕτω βιώσας καὶ θέσιν τὴν οἰκίαν ἐν τῷ πέραν τοῦ τάφου ἀγῆρω κόσμῳ. Θέλων δὲ νὰ ἐπιζήσῃ αὐτοῦ εἰς τὸ διηνεκές ἢ πρὸς τὸ ἀγαθοεργεῖν ἕξισ του, ἐκκληροδότησα, παρεκτός τῶν συνήθων καὶ οἶον τυπικῶν κληροδοτημάτων, μέγα τῆς παρουσίας του μέρος εἰς ναοὺς καὶ εἰς σύστασιν ὄρφανοτροφείου ἐν τῇ γεννησάσῃ καὶ θεραπευμένῃ αὐτὸν ἰδίᾳ Πατρίδι. Ἡ τοιαύτη πρόνοια εἶναι ἐθνωφελῆς ἢ ἐκπαιδευσις τῶν ἐξ ὁμογενῶν κατὰ τὸ δυνατόν εἶναι καθήκον ἱερόν. Ὁ καλὸς καὶ προμηθεὺς γεωργὸς δὲν περιορίζει τὰς ἐργασίας του εἰς τὴν ἤδη ἐκχεραωμένην καὶ πρὸ ποδῶν ἀρουραν, ἀλλὰ προσπαθεῖ παντὶ σθένει νὰ ἐκχερῶσῃ καὶ καλλιεργῇ καὶ τὰ περαιτέρω χωρία, ὧν ἡ περιποίησις καὶ καλλιέργεια ὑπόσχεται τὴν ἐν δέοντι καρποφορίαν. Ὅλιγοὶ τῶν ἐξ ἁδελφῶν ἡμῶν ἔχουσι τοὺς τρόπους νὰ ἀποστέλλωσι πρὸς ἐκπαιδευσιν τὰ τέκνα των εἰς τὴν ἐλευθερίαν Ἑλλάδα, τῶν πλείστων οἱ παῖδες μένουσι ἐν τῷ σκότει τῆς ἀπαιδευσίας, ἢ δὲ πρὸς τοῦτο ἀδιαφορία ἡμῶν δύναται καὶ μισαδελφία νὰ ὀνομασθῇ. Σῶμα δοῦλον τῇ δεσποτείᾳ καὶ πνεῦμα δοῦλον τῇ ἀμαθείᾳ φέρει τὸν ἀνθρώπον εἰς τελείαν ἀπόγνωσιν, ἰδίως δὲ τὸν Ἕλληνα. Ἄλλοι τινὲς λαοὶ, δοῦλοι καὶ ἀπαίδευτοι, δὲν αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην τοῦ φωτισμοῦ των, διότι δὲν ἔτυχε νὰ ἦναι κληρονομία των, δὲν αἰσθάνονται δὲ καὶ τὸν ἐπὶ τοῦ τραχήλου των κλοιὸν τῆς δουλείας, διότι μὴ ἔχοντες ἱστορίαν, θεωροῦσι φυσικὴν τὴν μοῖραν των. Ὁ Ἕλληνας ὅμως αἰσθάνεται κατάκαρδὰ καὶ τὴν στέρησιν τῆς ἐλευθερίας καὶ τὴν ἑλλειψίν τῆς παιδείας, διότι εἶναι προπατορικὸς τοῦ κληρος· ὁ δὲ στεναγμὸς του, στερουμένου ταῦτα, εἶναι διαμαρτύρησις κατὰ τῶν αἰτίων τῆς τοιαύτης ὀδυνηρᾶς του καταστάσεως. Ὅθεν ἡ ἰδέα ὅτι πρέπει πᾶν ἐλαττήριον πνευματικῆς ἀναπτύξεως ἀπὸ τοῦ κατωτάτου βαθμοῦ ἀχρὶ τοῦ ἀνωτάτου νὰ περιορίζεται ἐν Ἀθῆναις, δὲν εἶναι ἰδέα φιλάδελφος, εἶναι καχεκτικῆ, εἶναι μικρὰ καὶ κακόζηλος, ὡς πάντα τὰ προνομιοχικὰ κατασκευάσματα τῶν ἰδιοπραγμόνων· εἶναι τέλος ἀντίπασις πρὸς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου, ἣν ἐξέθηκε πᾶνυ κατανοητικῶς διὰ τῆς παραβολῆς τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου. Ἄρα εὐαγγελικῶς καὶ θεαρέστως ποιήσας ὁ Γ. Σταύρου ἐπέχυσεν ἑλαίον εἰς τὰς ἐκ τῆς ἀμαθείας ἀδελφικὰς πληγὰς.

Οὕτω δὲ ὁ μακαρίτης Γ. Σταύρου ἔδωκεν εἰς τὸν κόσμον δείγματα ἀκραιφνῆ ἐπιζήλων ἀρετῶν, καὶ διὰ τοῦτο, ὡς εἶπομεν, ἠγαπήθη καὶ ἐτιμήθη προσηκόντως

καὶ ἐπαξίως ἐν τῷ κόσμῳ. Ὅποιοι δὲ ἦσαν αἱ πρὸς τὸν Θεὸν σχέσεις του δὲν δύναται ἀκριβῶς νὰ γνωρίζῃ τὸ κοινόν. Ἦτι ἤτκει ἔργα εὐαγγελικῆς ἀγάπης, πολλοὶ κατὰ μέρος γνωρίζουσι, πείραν αὐτῶν λαβόντες, ἀλλ' ὅπως δῆποτε αἱ σχέσεις τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεὸν εἶναι πνευματικαὶ καὶ ἀνεξερεύνητοι παρὰ τρίτων· Αὐταὶ δὲ εἶναι αἱ δημιουργοῦσαι τὴν τύχην τῆς ψυχῆς μετὰ τὸν ἀπὸ τοῦ σώματος χωρισμὸν αὐτῆς. Ἄν τὰ ἔργα τοῦ ἀνθρώπου, τὰ φανερώς πραττόμενα εἶναι ἀντικατοπτρισμὸς τις καὶ οὐκ αὐτῶν πνευματικῶν του διαθέσεων, ὁ Γ. Σταύρου καλῶς κατὰ ἀνθρώπον εἰκάζεται ὅτι παρεσκεύασε τὸ μέλλον τῆς ψυχῆς του. Ὁ ἀνθρώπος εἶναι πάντοτε ἀνθρώπος, ἢ τελειότης εἶναι ἀνέπικτος αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ ὁ Θεὸς εἶναι πάντοτε Θεός, Θεὸς εὐσπλαγγχίας καὶ οἰκτιρισμῶν, ἢ δὲ φιλανθρωπία καὶ στοργὴ πρὸς τὸ πλάσμα του ἀναπληροῦ τὸ ἐλλείπον τῆς βρωτείας ἀδυναμίας, ἀλλῶς οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ σωθῇ. Αὐτὸς δὲ ὁ Θεὸς ἀνθρώπος εἶπεν ἡμῖν τὴν γλυκίαν παρηγορίαν, ἢ τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ ἐστί παρὰ τῷ Θεῷ. Εἰς τὸν ἀνομολογούντα ἐκ καθαρᾶς καρδίας τὴν ἀτέλειάν του προσεπιμετράται ἢ θεῖα χάρις, ἢ πάντοτε, κατὰ τὸ ῥῆμα τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ἀσθενῆ θεραπεύουσα καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα. Εἰς τὰς ἐπιηρμένας ὄφρος καὶ τὰς φαρισαϊκὰς περιουτολογίας καὶ αὐταρεσκείας ἔρχεται αὐστηρὰ καὶ ἀδυσώπητος ἢ θεῖα δικαιοσύνη· «Ὅσα οἱ συνετοί ἑαυτοῖς καὶ ἐνώπιον αὐτῶν ἐπιστήμονες» εἶπε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον (Ἦσ. Ε. 21).

Ὁ Γ. Σταύρου εἶχε συναίσθησιν τῆς ἀνθρωπίνης ἀνεπαρκείας πρὸς σωτηρίαν, καὶ ὑπάρχουσι ἱσχυροὶ λόγοι εἰς βεβαίωσιν, ὅτι πρὸς ἱσθίν τῶν ἀδυναμιῶν του μετεχειρίσθη τὴν διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Ἰησοῦ γεγραμμένην συνταγὴν. Ὅσα δὲ τελοῦνται ὑπὲρ τῆς ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, εἶναι εὐπρόσδεκτοι τῷ Θεῷ ἐνδείξεις τοῦ ὑπὲρ ταύτης ἐνδιαφέροντος ἡμῶν, ὁ δὲ πανοικτίρμων Δημιουργὸς τοῦ παντός ἀγαπᾷ βέβαια τὴν σωτηρίαν τοῦ πλάσματός του, καὶ διὰ τοῦτο ἔδωκεν εἰς ἐξαγορὰν αὐτῆς τὸ τίμιον αἷμα τοῦ μονογενοῦς αὐτοῦ Υἱοῦ, τοῦ θανόντος ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ καὶ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Δ. ΠΑΝΤΑΖΗΣ.

Περὶ τοῦ Μελχισεδέκ.

Τίνας ἐνεκεν ἐκλήθη ὁ Μελχισεδέκ, Ἰσραήλ, Ἰσραήλ, καὶ Ἀργεαυλότητος, Ἐκ τῶν ἀπάντων τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὶς ἡμῶν Ἀθανασίου Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας. (Τόμ. 6'. σελ. 7).

Ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἦν τις βασίλισσα Σαλήμ, κατὰ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως, ἐγέννησε δὲ Σαλαὰδ· Σαλαὰδ

δὲ ἐγέννησε Μελχί· Μελχί δὲ ἔσχε γυναῖκα κατὰ τὸ ὄνομα αὐτῆς Σαλήμ. Ἐτεκε δὲ αὐτῷ δύο υἱούς, ἕνα καλούμενον τὸν Μελχί, καὶ ἕτερον τὸν Μελχισεδέκ· ἦν δὲ ὁ πατὴρ αὐτῶν Ἕλληνας ἄσωτος, Οὐσίας ἐπιτελῶν τοῖς εἰδώλοις. Συνέφρασε δὲ καιρὸς ἐπιτήδειος τοῦ Οὐσιάζειν τῆς εἰδόλοις· ἦν δὲ Οὐσιάζων ἐν τῷ δωδεκαθέῳ, καὶ λέγει Μελχί ὁ βασιλεὺς τῷ αὐτοῦ υἱῷ Μελχισεδέκ, λάβε μετὰ σοῦ ἐκ τῶν παιδαρίων καὶ ἀπελθε εἰς τὸ βουκολικόν, καὶ προσάγαγέ μοι ἐπτὰ μόσχους, ἵνα Οὐσιάζωμεν τοῖς θεοῖς. Ἀπερχομένου οὖν τῷ Μελχισεδέκ, ἔνοια θεϊκῆ ἐπέηλθεν αὐτῷ κατὰ τὴν ἐδδὸν, καὶ ἀτενίσας τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὸν οὐρανὸν ἠτένιζε τῷ ἡλίῳ καὶ ἐνεθυμῆτο περὶ τῆς σελήνης καὶ τῶν ἀστέρων, καὶ ἐν ἑαυτῷ γενόμενος εἶπεν. Εἰ τις ἐποίησε τὸν οὐρανόν, τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ τὰ ἀστρα, ἐκείνῳ ὀφείλει δοθῆναι ἢ Οὐσία τῷ κτίσαντι αὐτά· ἐκδηλὸν με ποιῶσι τὰ σημεῖα τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι ὁ κτίστης ἐπάνω αὐτῶν ἐπαναπαύεται, ἀφθαρτος καὶ ἀθάνατος μόνος Θεὸς ὑπάρχων ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς, ἐπιστάμενος βλασφημίας καρδιῶν. Αὐτὸς ἐστὶν ἀληθινὸς Θεός. Αὐτῷ ὀφείλει δοθῆναι ἢ Οὐσία. Ἀπέλω οὖν πρὸς τὸν πατέρα μου καὶ συμβουλευσώ αὐτῷ, ἵσως ἀκούσεται μου. Ἄνευσε δὲ ὁ Μελχισεδέκ μηδὲν ἀποφέρων. Ἰδὼν δὲ ὁ πατὴρ αὐτοῦ λέγει αὐτῷ· ποῦ εἰσὶν οἱ μόσχοι; Ὁ δὲ Μελχισεδέκ λέγει αὐτῷ, μὴ ὀργίζου πάτερ βασιλεῦ, ἀλλ' ἀκούσον μου. Ὁ δὲ εἶπε, τί ἔχεις εἰπεῖν; Εἶπε δὲ τάχους. Ὁ δὲ Μελχισεδέκ λέγει· δεῦρο τὴν Οὐσίαν ἣν ἔχομεν δοῦναι, μὴ δώμεν αὐτὴν τοῖς θεοῖς τούτοις· οὗτοι γὰρ οὐ φαίνονται μοι θεοὶ, ἀλλὰ μάλλον δώμεν Οὐσίαν τῷ ἐπαναπαυομένῳ ἐπάνω τῶν οὐρανῶν. Αὐτὸς γὰρ Θεὸς Θεῶν. Ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ ὀργισθεὶς, λέγει αὐτῷ· πορεύου ἀγαγε ἂ εἶπόν σοι, ἔτι οὐ ζήσῃ. Ἀπίπτος δὲ αὐτοῦ πάλιν τοῦ Μελχισεδέκ εἰς τὸ βουκολικόν, εἰσῆλθον ὁ βασιλεὺς Μελχί πρὸς Σαλήμ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, λέγων αὐτῇ· δεῦρο δώμεν Οὐσίαν ἕνα τῶν υἱῶν ἡμῶν. Ἡ δὲ γυνὴ αὐτοῦ ἀκούσασα, ἔκλαυσε πικρῶς· ἐπέγνω γὰρ ὅτι προφάσει θέλει ὁ βασιλεὺς φονεῦσαι τὸν Μελχισεδέκ ὅτι ἀνείδησεν αὐτῷ ἐπὶ τὴν Οὐσίαν καὶ ἀνεστῆναξεν ἢ βασίλισσα καὶ εἶπεν, οἴμοι! ἔκροπίασα καὶ ἐμόχθησα εἰς κενόν. Ἰδὼν δὲ αὐτὴν ὁ βασιλεὺς εἶπεν αὐτῇ, μὴ κλαῖε ἀλλὰ δεῦρο λάχουμεν καὶ ἐὰν λάχῃ μοι, ἐπιλέγομαι ἐν θέλῳ, καὶ δώσω αὐτὸν Οὐσίαν τοῖς θεοῖς ἡμῶν ἐὰν λάχῃ σοι, ἐπιλέξαι ἐν ἂν θέλῃς, καὶ παραφύλαττε αὐτὸν τοῦτο δὲ ἔλεγε δηλῶν καταλαγχάνειν τῷ ἱερεῖ. Καὶ βαλόντες κλήρον, ἔλαχεν ἢ βασίλισσα καὶ ἐπέλεξε τὸν Μελχισεδέκ ἐν ἡγάπα. Ὁ δὲ βασιλεὺς Μελχί, λαβὼν παρὰ τῆς γυναίκος αὐτοῦ υἱὸν ἠντρίπισεν εἰς Οὐσίαν καὶ ἐλθὼν ὁ Μελχισεδέκ ἠγάγε τὸς ἐπτὰ μόσχους. Λαβὼν δὲ ὁ πατὴρ τὸν λαχόντα αὐτῷ υἱόν, ἐπορεύετο ἐπὶ τὸν ναὸν τῶν εἰδώλων ἐν τῷ δωδεκαθέῳ. Συνήλθον δὲ ἐπὶ τὴν Οὐσίαν ΦΓ. 503 παῖδες ὑπὸ τῶν ἰδίων πατέρων, καὶ βόες καὶ

πρόβατα αναρίθμητα, και ἐγένετο ἡ θυσία ἑτοιμος.

Σαλήμ δὲ ἡ μήτηρ τοῦ Μελχισεδέκ, καθημένη ἐν τῷ Μελχισεδέκ, οὐ κλαίει τὸν ἀδελφόν σου, ὅτι μετὰ τοσοῦτον κάματον ἀπέρχεται σφαγῆναι; Καὶ ταῦτα ἀκούσας παρ' αὐτῆς, ἐκλαυσε καὶ λέγει τῇ μητρὶ αὐτοῦ· ἕως τῶν ἄδε χρειὰν ἔχω. Καὶ ἀναστὰς ἀνῆλθεν ἐν τῷ ὄρει Ζαβὼρ· καὶ ἡ μητηρ αὐτοῦ ἀναστὰσα ἀπῆλθεν ἐν τῷ ναῷ τῶν νειδάλων ἰσθαι τὸν ἑαυτῆς υἱόν, πρὶν ἢ σφαγῆναι, καὶ ὄλον τὸ γένος αὐτῆς. Ἀνελθὼν δὲ ὁ Μελχισεδέκ εἰς τὸ ὄρος Ζαβὼρ, κλίνας τὰ γόνατα εἶπε. Ὁ Θεὸς τὸν ποιήσαντα τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, Σὲ ἐπικαλοῦμαι τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν ἐπάκουσόν μου τῇ ὥρᾳ ταύτῃ καὶ πρόσταξόν, ἵνα ὅσα παρεγένοντο ἐπὶ τῇ θυσίᾳ τοῦ ἀδελφοῦ Μελχι ὁ τόπος ἁδης γένηται καὶ καταπέτη αὐτοῦ. Καὶ ἐπήκουσεν ὁ Θεὸς τοῦ Μελχισεδέκ, καὶ εὐθέως ἔχανεν ἡ γῆ, καὶ κατέπιεν αὐτοῦς, καὶ πᾶσαν φυλὴν τοῦ Μελχι, σὺν πάσῃ τῇ πόλει, καὶ οὔτε ἄνθρωπος, οὐ βωμὸς οὐ ναὸς οὐκ ἄλογον, οὔτε τις κτίσις τῆς πάσης πόλεως ἔμεινεν, ἀλλὰ πάντα ἐχάναθη. Κατῆλθε δὲ ὁ Μελχισεδέκ ἀπὸ τοῦ ὄρους καὶ ἐν τῷ δάσει τῆς ὕλης ἐλθὼν, ἐμόνασεν ἐκαὶ ἔτη ἑπτὰ, γυμνὸς ἀπὸ γαστρός αὐτοῦ ἕως τῆς ὀσφύος αὐτοῦ, καὶ ὁ νῶτος αὐτοῦ ἐγένετο ὡσεὶ δέρμα χελώνης. Ἡ δὲ τροφή αὐτοῦ ἀκρόδρου ἦν, καὶ ὁ πότος αὐτοῦ δρόσος, ἣν εἴλειγε. Καὶ μετὰ ἑπτὰ ἔτη φωνῆ ἤλθε τῷ Ἀβραάμ λέγουσα. Ἀβραάμ Ἀβραάμ, καὶ εἶπεν Ἀβραάμ, ὁ Κύριός μου καὶ εἶπε· στρωσον τὸ ὑποζύγιόν σου, καὶ βάσταζε ἱμάτια πολυτελῆ καὶ οἶσον, καὶ ἀνελθε ἐν τῷ ὄρει Ζαβὼρ, καὶ κράξον τρεῖς φωνάς, Ἄ ν θ ρ ω π ε τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐλευσεται ἄνθρωπος ἡγριωμένος, μὴ φοβηθῆς οὐδ' αὐτόν, ἀλλὰ ξύρισον, ὀνύχισον, καὶ ἀμφίτισον αὐτόν καὶ εὐλογήθητι παρ' αὐτοῦ. Καὶ ἐποίησεν Ἀβραάμ καθὰ προσέταξεν αὐτῷ Κύριος, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸ ὄρος Ζαβὼρ. Καὶ ἔστη εἰς τὰ δάση τῆς ὕλης, καὶ ἐκραξε τρεῖς φωνάς. Ἄ ν θ ρ ω π ε τοῦ Θεοῦ! καὶ ἐξῆλθεν ὁ Μελχισεδέκ μὴ φοβῶν, ἀλλ' εἶπε τίς εἶ καὶ τίνα ζητεῖς; Εἶπε δὲ Ἀβραάμ, προσέταξέ μοι Κύριος ξυρίσαι σε καὶ ἀμυρίσαι, καὶ εὐλογήθηναί παρὰ σοῦ. Ὁ δὲ Μελχισεδέκ εἶπεν αὐτῷ ὡς προσέταξέ σοι ὁ Κύριος, ποιήσον· καὶ ἐποίησεν ὁ Ἀβραάμ ὡς προσέταξεν αὐτῷ ὁ Κύριος· καὶ κατελθὼν ὁ Μελχισεδέκ ἀπὸ τοῦ ὄρους Ζαβὼρ, μετὰ τρεῖς ἡμέρας κέρας ἐλαίου λαβὼν, καὶ ἐπισφραγίσας τῷ ῥήματι τοῦ Θεοῦ, ἠλόγησε τὸν Ἀβραάμ λέγων. εὐλογημένος εἶ τῷ Θεῷ τῷ ὑψίστῳ καὶ τὸ λοιπὸν καλεῖται τὸ ὄνομά σου τετελειωμένων. Καὶ πάλιν φωνῆ ἤλθεν τῷ Ἀβραάμ, καὶ εἶπε· τί Κύριέ μου; Ὁ δὲ Κύριος πρὸς αὐτόν· Ἐπειδὴ οὐδεὶς ἐκ τοῦ γένους Μελχισεδέκ ἐπερίσσευσεν ἀπὸ τῆς γῆς, διὰ τοῦτο κληθήσεται, Ἄ πάτωρ, Ἀμήτωρ, Ἀγενεαλόγητος, μήτε ἀρχὴν ἡμερῶν μήτε τέλος ἔχων ζωῆς. Ἀφωμοιωμένος δὲ τῷ Υἱῷ τοῦ Θεοῦ, μένει ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα· καὶ ἠγάπησα αὐτόν, ὡς ἠγά-

πησα τὸν Υἱόν μου τὸν ἀγαπῆ τὸν, ὅτι ἐφύλαξε τὰς ἐντολάς μου, καὶ φυλάξει ἕως τὸν αἰῶνα. Ἴνα οὖν μὴ δόξῃ ἀρχὴν ἡμερῶν μὴ ἔχειν, διὰ τοῦτο μὴ εἰδέναι τινὰ, πότε ἐγεννήθη, μήτε δὲ γενεαλογίας, μήτε πατρός μήτε μητρός· διὰ τοῦτο λέγεται Ἄ πάτωρ, Ἀμήτωρ, Ἀγενεαλόγητος, καὶ διὰ τὸ εὐαρεστῆσαι αὐτὸς τῷ Θεῷ μένει ἱερεὺς εἰς τὸ διηνεκές. Ὡς οὖν ἀπήντησεν ὁ Μελχισεδέκ τῷ Ἀβραάμ, ὑποστρέφοντι ἀπὸ τῆς κοπῆς τῶν βασιλείων, ἐπέδωκεν αὐτῷ ποτήριον ἄκρατον, ἐπιβαλὼν αὐτῷ καὶ κλάσμα ἄρτου, καὶ τῷ λαῷ αὐτοῦ, καὶ ἕως τῆς σημερον ἡμέρας κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ὁμοιωθῆ τῷ Υἱῷ τοῦ Θεοῦ. Ἄλλ' οὐκ εἰς τὴν χάριν, ἀλλ' οὐ πρῶτος τύπος ἐγένετο τοῦ ἀναίμακτον θυσίαν προσφέρειν τὴν ἁγίαν προσφοράν. Διὸ λέγει. «Σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.» ἐπειδὴ τύπος ἐγένετο τῆς ἁγίας προσφορᾶς ἐπιδεδωκῶς τῷ Ἀβραάμ καὶ τοῖς τιῆ (318).

Οὕτως τε καὶ οἱ ἅγιοι Πατέρες κατὰ καιροὺς εὐρέθησαν ἐν τῇ Νικαέων πόλει, οἱ καὶ ὠρθοτόμησαν τὴν πίστιν, ὧν ἡ κοσότης καθ' ὁμοιότητα τοῦ Πατριάρχου Ἀβραάμ ἐστὶ τριακόσιοι δέκα καὶ ὀκτὼ ἅγιοι Ἐπίσκοποι ἐν τῇ Συνόδῳ. Ἀμήν. (Δικαιοσύνη).

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ.

Πρὸς τοὺς κατοίκους Ἀθηναίων.

Τὸ πρὸς τὴν μνήμην καὶ τὰ λείψανα κεκοιμημένων οἰκείων καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν ἐν Κυρίῳ σέβας, εἶναι ἐκ τῶν ἱερωτάτων χριστιανικῶν καθηκόντων ἡμῶν. Ἡ ἐγκαιρος τῶν λειψάνων αὐτῶν ἀνακομιδὴ οὐσιωδῶς μέρος τῶν καθηκόντων τούτων, καὶ πᾶσα αὐτοῦ παραμέλησις ἐλέγχει ἐπίμεμπτον ἀδιαφορίαν. Τινές, φαίνεται, ἐκ τῆς ἀδιαφορίας ταύτης, ἄλλοι δὲ ἐξ ἄλλων εὐλόγων ἰσως κωλυμάτων, ἀφήκαν ἐν τοῖς τάφοις τὰ ὄστα τῶν οἰκείων νεκρῶν ἐκ πολλῶν ἡδὴ ἐτῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀναβολὴ αὕτη παρατεινομένη φέρει καὶ στενοχωρίαν ἐν τοῖς Νεκροτοφείοις, ἐγνωμεν ἵνα παρακαλέσωμεν τοὺς οἰκείους τῶν ἐκ πολλῶν ἐτῶν τεθνεώτων ἵνα ἀνασκάψαντες εἰς τοὺς τάφους αὐτῶν λάβωσι καὶ καταθέσωσι τὰ ὄστα τῆς τὴν ὀστεοθήκην. Γάττοιμεν δὲ πρὸς τοῦτο προθεσμίαν ἀπὸ σήμερον μέχρι τέλους Ἀυγούστου, εἰδοποιῶντες πάντας ὅτι τὸ πρῶτον δεκαήμερον τοῦ Σεπτεμβρίου θέλομεν ἡμεῖς ἀνυπερθέτως ἐνεργῆσαι γενικὴν ἀνακομιδὴν τῶν λειψάνων τῶν πρὸ τριετίας ἐν ταφιασμένων ἐν ἀμφοτέροις τοῖς κοιμητηρίοις, καὶ ἀποθέσει τὰ λείψανα αὐτῶν ἐν τῷ οἰκείῳ, ὡς, εἴρηται τόπω.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Ἰουνίου 1869.

Ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων

(Τ.Σ.) Γ. ΣΚΟΥΦΟΣ.